

KÉPZŐMŰVÉSZETÜNK (XIII/75.)

Záhonyi András (Budapest):

Tudomány-e a művészet?

*„Szeretném magam megmutatni,
Hogy látva lássanak.”*

(Ady Endre vallomása a művészek őszinte vágyáról)

Az egyik budakalászi előadáson azt vettem észre, hogy egy „kortalan szemű” hölgy ül mellett. A hozzám üdvözlésre érkező ismerőseimmel pedig azonnal felveszi a kapcsolatot – még hozzá igen eredményesen: az egyik magyar zenekar vezetője pl. azonnal fel is kérte énekesnek. Beszélgetésbe elegyedtünk. Kiderült, hogy nemcsak énekelni tud, hanem festeni is. Meghívott közelgő kiállításának megnyitójára is. A fenyegető ’vészt’ már nem volt érkezésem elkerülni – beindult az újabb „kapcsolatfelvételem” a MŰVÉSZETTEL.

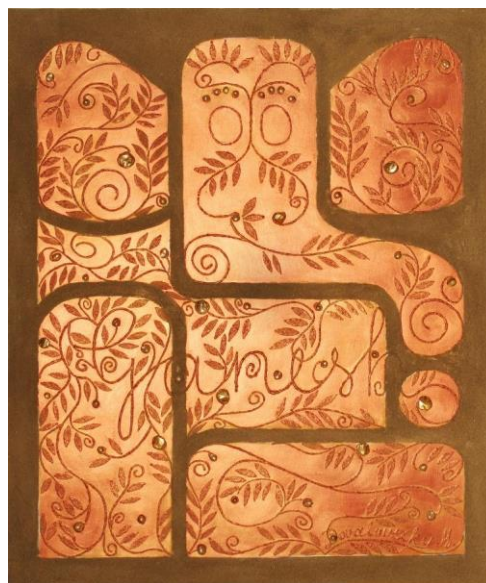
A Ráday utcai kiállítótermet nem volt könnyű megtalálni – ugyanis egymás mellett három, szinte egyforma „rom-room” sorakozik egymás mellett, ugyanazon házszám alatt. Jómagam, aki egyszerre szórakozott professzor és „Pechvogel” a mindennapi élethelyzeteket illetően, természetesen egy másik kiállításmegnyitóra csöppentem be (persze a „kötelező” kis késéssel). Őrangyalom azonban nem véletlenül intézte így: a MŰVÉSZETI főiskolások (bocs, nemrég óta EGYetemisták...) kiállításmegnyitója olyan sokkhatást váltott ki belőlem, hogy már ott helyben megírtam a **Vernisszázs-paródiát**.

Később, a szomszédos terembe átérve kiderült: még nem maradtam le semmiről. Egy érett művész ugyanis nagyobb késéssel kezdi el a megnyitót, mint a „kezdők”. Megtudtam többek között azt is, hogy festőnőnk Indiában nyert beavatást, és operaénekes tanárnője (mestere) is igen tehetségesnek tartja.

(*Dovalovszky Márta* még a tatárlakai táblákról is festett képeket – az elfogultság vádját elkerülendő most azonban ezeket nem mutatom be...)

Mézeskalács szív

Ganésa

Igazándiból fel sem fogtam, hogy mi is történt ebben a néhány órában velem. Igen jól éreztem magam a vidám művészvilágban. A paródia miatt azonban felmerült bennem egy stratégiai kérdés: érdemes-e egy újabb frontot nyitni a dogma- és tekintélytisztelők, megélhetési tudósok, Művészek (és az őket „uram-bátyám” rendszerben támogató politikusok, intézetek, alapítványok) világában – ráadásul egy olyan területen, amelyikhez nyilvánvalóan még nem értek eléggé?

Művészi előképzettségemről annyit azért elárulok, hogy a Kaposvári Színház 'csúcsidőszakában' a színészek otthonában (tömegszállásán) aludhattam, amikor a próbákon is szerettem volna megismerni az ott folyó kiváló rendezői munkát. Később pedig Losonci Miklós esztétától és Gyarmati Béla egykori miskolci színházigazgatótól tanulhattunk a Miskolci Bölcsész Egyesületben Művészet- és Színháztörténetet. Majd ugyanott *Shakespeare*-t olvastuk eredetiben, illetve ősi sumer táblák feliratait értelmeztük német és francia nyelvű szakszótárak segítségével.

*A bonchidai román forgató*s (néptánc) tanításáról írt módszertani áttekintésem közzétételét pedig éppen a bemutatott öt koreográfus (Batyú, György Karcsi, Púder, Román Sanyi, Szilágyi Zsolt) akadályozta meg. Külön-külön mindegyik azt mondta, hogy a tanulmány remek – de őt azért hagyjam ki... A békesség-barátság kedvéért sorban ki is hagytam őket – így végül nem maradt belőle semmi...

Vernisszázs-paródia

Az **ART2** Galériában (az elsőként felkeresett teremben) azonnal kiderült, hogy a *MOME* (Moholy-Nagy Művészeti Egyetem) diákjai még „polgárpukkasztó korszakukban” járnak tanulmányaik során.

Amikor beléptem, mindenkinek rögtön feltűnt, hogy elefánt került a porcelánboltba (vagyis én). Szerencsére egy mini elefántocska, akinek fejére jól illeszkedtek a kiállított 'sisakok'. Kipróbálva őket nem kellett különleges bölcsesség ahhoz, hogy megállapíthassam: a sisakok mindegyike alkalmas arra, hogy már két lépés után hasra essünk bennük.

Félreértés ne essék: nem közvetlenül a lábunk elé helyeztük a sisakokat, hanem a fejünkre!

A kísérletező kedvűeknek ajánlom, hogy a sisak fejre kerülése után azonnal hunyják be a szemüket, mivel akkor van rá esélyük, hogy éles (álom)képet lássanak. Az elesést így sem kerülhetik el, de legalább a felbukás előtti utolsó pillanatokban egyéni élményben lehet részük...

A kiállított **mű**-tárgyakat értékelő három mű(vész)nő-grácia megmutatta, hogy az alma messze is eshet a fájától: olyan (idegen szavaktól hemzsegő) szakmai dicséretet kapott mindegyik alkotás, hogy még én (az idegen szavak szótárát egykor szorgalmasan áttanulmányozó emberke) se értettem, nemhogy a diákok...

Ez persze nem baj, hiszen a valóságtól fényévnnyire eltávolodott **AL**kotások között van pl. egy **FEL**kötés, a terem közepére kifüggesztett „öt pohár” is. A látszólag a fizika törvényeit meghazudtoló elrendezéshez közelebb lépve persze kiderült, hogy szupervékony gravitációs-cérnaszálak rögzítik azokat a **MENNYE**zethez...

Az igazi művészet egyik feladata, hogy életünk, a földi lét ilyen rejtett szálaira is egy pillanatra rávilágítson. A „látás” ezen képessége ugyanis sokféle manipulációtól, megtévesztéstől, kudarctól mentheti meg az embert – s nem esik bele unos-untalan az 'érdekek pókjának' megtévesztő hálójába.

*A galerialátogatók túlélési gyakorlatának része, hogy megvalósítsák önbizalmunk fokozását vagy legalábbis szinten tartását a 'szórakoztatóan egocentrikus' közegben. Ez nem is olyan könnyű feladat! Felkészülésül (Márta színes képeinek megtekintése előtt) lépéseket tettem, hogy ezen közegben is valahogy **színesebbé** tegyem személyiségemet.*

*Ezt stílszerűen a leírt betűk egy részének **zöldítésével-pirosításával** sikerült elérni.*

Hosszas szemlélődés után végre találtam egy használható tárgyat is a kiállítottak között: egy sakktablát, szokásos figurákkal. Csupán „néhány sora” lett hosszabb (és mozgatható), játszani pedig hagyományos módon is lehet rajta. Az éppen sakkpartit játszó MŰvész-fiatalok lépései annyira logikátlanok voltak, hogy érdemes lett volna feljegyezni azokat. Remek tanulságként a sakkot tanulók számára, hogy megértsék: mi a különbség a figurák esztétikus, geometriai formák szerinti elhelyezése és a nyeresre törekvő lépés-sorozatok révén kialakuló 'mintázatok' között.

Utólag megállapítottuk: ez volt a kiállítás „kakuktkojása”!

Kíváncsian közeledtünk ahhoz a vállfához is, amely egy fejhallgató tartószerkezeteként funkcionált.

A meghallgatható hangfelvétel kizárólag háztartási zajokat tartalmazott – s hogy hasra ne essünk a meglepetéstől, egy kényelmetlen széket is odaállítottak mellé. Jól tették – hiszen, ha kényelmes, el lehet rajta ülve szundítani, s a sorban álló kíváncsiskodóknak többet kell várakozniuk, ami ebben a „rohanó világban” idő**pazarlás!** (A zajkeltő ötlete egyébként **pazar**...)

A 'hangalkotás' címe egyébként: **Az otthonosság hangja**. Egy vidéki ember számára **BOR**asztó (azaz csak **bor** fogyasztása közben elviselhető...) – türelmetlen városiak számára viszont még mindig elviselhetőbb, mint a művészkollégák közhelyszerű beszélgetése miatti háttérzaj...

A kiállítás címe egyébként: **TÉRKÖZÖk** – a hang**BOR**zadmány tehát jól beleillik a többi remekmű szabta keretbe!

Kedvcsinálónak most ennyi is elég – akit felizgatott, menjen s nézze meg a két kiállítást a budapesti Ráday utca 47-ben, az ART9-ben és az ART2-ben, 2020. január 31-ig! Érdemes!

Kérjük, hogy ezen tudósításunkat kinyomtatva, guide book-ként (a még magyarosan beszélő kevesek számára: útikalauzként, útikönyvként) vigye magával: így MŰvészeti sétája még élvezetesebb lesz!

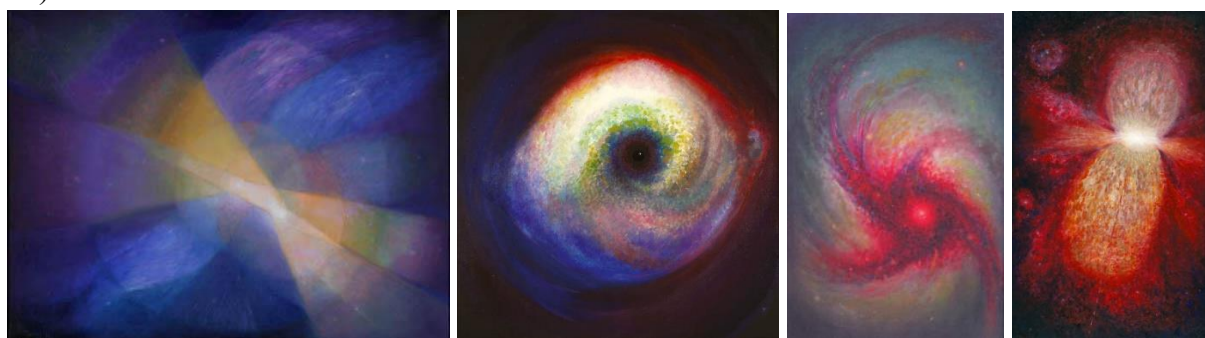
Másnap i álomban megkaptam a választ: érdemes a MŰvészekkel is humoros-gúnyoros formában foglalkozni!

De nem ellenük, hanem velük együtt – éppen a mérhetetlennek tekintett MŰvészet tekintélyének visszaszerzése, valamennyire mérhetővé tétele érdekében!

(Első lépésként természetesen nem abszolút, hanem csupán relatív skálán – pl. a komparatiztika módszerét is bevetve...)

Egy hónap múlva már készen állt füzetem, a „Kirándulás a színek világába” 120 oldalas vázlat. Felsorolni se tudom, hány kiállításon vettem részt azóta, hány videót-filmet, Facebook oldalt néztem meg a világhálón, hogy tájékozódjak. Úgy néz ki, hogy megérte!

Tilless Béla festményeinek segítségével eljutottam a galaxisok világába (lásd Kozmosz-sorozatot).

Megfogott Waszlavik László „álzenész” Csontváryról, a **Napút** festőjéről készített tanulmánya is, amelyben a magyar történelem fordulópontjait véli felismerni a monumentális „plein air” festményeken.

Csontváry K. T.: *Selmecbánya látképe (eredetiben és Waszlavik-módra)*

Aztán megszólítottak a balatoni Nap szerelmesei is (többek között *Rényi Krisztina* fotói):

A nyugati világ őstehetségei közül *Paul Klee* alkotásai ragadtak magukkal (no nem a depressziós *Munch*, vagy a pojácá *Hundertwasser*...):

Vajon mit kezd el keresni egy mérnök, ha ilyen gyönyörűségek közelébe kerül?

A kapcsolódási pontokat – no meg annak okát, hogy miért nem ezekkel a különleges szépségű alkotásokkal van tele (az állandóan túlfogyasztásra serkentő) *tömegmédia!*

A nekem is tetsző „tudományos választ” egy *PhD-dolgozatban* találtam meg. Szerencsésnek érzem magam, hogy rábukkanhattam! (Így már nemcsak engem fognak szidni a leírtak miatt...)

Tanulmányozását kötelezővé tenném minden Művész, *alapítvány*, politikai szervezet, *önkormányzat*, zsűri stb. számára – ugyanis igen tanulságos!

http://www.mke.hu/sites/default/files/attachment/ertekezes_bujdosoe_0.pdf

Magyar Képzőművészeti Egyetem, Doktori Iskola

HIGH ART – LOW ART, avagy a két kulturális világ (DLA értekezés; Bujdosó Ernő, 2007)

DLA: Doctor Liberalium Artium (angolul: Doctor of Liberal Arts)

Vélemények a dolgozatról

Amikor a hiba kötelező lett, és a 'rutinos hiba' – György Péter kifejezésével – a „késő modern műipar” részévé válik...

„A szépség Művészetfilozófiai vezérfogalmából elfogyott mind a szervező energia, mind a művészeti relevancia. Ezzel azonban **az esztétika elvesztette iránytűjét** is.” — írja Almási Miklós *Antiesztétika* című könyvében (1992).

A Művészetkritika és az elmélet az új formálóelvekhez és kifejezési formákhoz adekvát és az **új paradigmának** megfelelő terminológiák és **szakzsargon** létrehozásával a változásokat követve és kommentálva igyekszik régi tekintélyének és vezető szerepének visszaszerzésére. Eközben nyilvánvalóvá válik, hogy az esztétika Hegelig tartó nagy álma, **a Művészetek egységes rendszerének elmélete szertefoszlott**. Az új Művészetek nemhogy a különböző Műfajokban, de még azonos Műfajon belül sem írhatók le ugyanazokkal a fogalmakkal. Az egyedi Művek öntörvényűsége az **individualizálódási** folyamatban a 20. század közepére széles körben eluralkodott.

A **teória**, fogalmainak öntörvényű homályával oly messzire került a **köznapi esztétikai tapasztalattól** és élményvilágtól, hogy belterjességét már csak e madárnyelv révén tudja fenntartani. Az elmélet nemcsak az egyszerű Műélvezőt, de a teória Művelőit is cserbenhagyta. Ma már úgy tűnik, hogy **a fogalmak sormintái csak a szakmán belüliek számára íródnak**, a 'brancson kívüliek' alig értenek belőle valamit.

Ez kb. olyan, mint az orvosok recept-szaknyelve: a beteg egy kukkot se ért belőle – pedig az ő élete, sorsa, gyógyulása a tét...

Sebők Zoltán analógiát tételez (fel) a **vírus** és az **avantgárd Művészet** között:

„A virális programokban fontos szerepe van a **véletlennek** — amit már a dadaisták is istenítettek (...), maga a komputervírus pedig, miként az **1960-70-es évek** domináns Művészeti irányzata, tulajdonképpen nagyon is konceptuális; (egy furcsa) racionális agymunka eredménye, méghozzá adott esetben igen magas szintű agymunkáé.”

Piero Manzoni (1995): „1961 májusában 90 doboz Művészsz@rt (merda d'artista) állítottam elő, 30 g-os csomagolásban, természetes állapotban konzerválva (made in Italy). Már korábban

megformálódott egy olyan tervem is, hogy palackozott MŰvészt (sanguis d'artista) bocsátok közre.”

Tania Kovats (2006) *Cím nélkül* című műve: „...az angol MŰvész egy 15 cm-es kocka alakú plexitömbbe öntve, s éles fényvel megvilágítva állította ki (levágott) láb körmeit ...testének elhaló részeit bebalzsamozva, ereklyetartókhöz hasonlóan öröklétre emelve, szakralizálva.”

Daniel Buren (1995): „1969. május (június). Öt nagyméretű hirdetőtábla teljes lefedése fehér-rózsaszín és fehér-zöld csíkokkal. Színhely: Párizs, galéria, *meghívás nélkül*. A felületek leborításának problémája. Nyilvánvalóvá válik, hogy a felület teljes lefedésének szándéka *a hirdető funkció megakadályozása*.”

Chris Burden (1995): „1971. október 9. A galéria helyisége 30 cm magasságban vízzel lett elárasztva. 4 m magas létrákra kapaszkodva rajtam kívül még négyen néztük a vizet. Egy 220 voltos vezetékem ejtettem a vízbe. Éjfél-től hajnalig tartott a jelenet, kb. 6 óra hosszat. *A résztvevőkön kívül nem volt jelen senki*.”

A **kortárs MŰvészet** a hatalom és a hivatal elleni harcában őt támogató, vagy rokonszenvennel figyelő értelmiségi szemében is **elvesztette hitelét!**

A hitelvesztés belülről, a MŰvészet felől is megtörténik. **Az önellentmondás identitászavarhoz, végül válsághoz vezet.** A válság a '80-as évek közepére a MŰvészetben új folyamatokat indít el, amelyet a „transzavantgárd”, a „posztmodern”, az „új eklektika” stb. megnevezésekkel jelöl a szakirodalom.

A **közönség** pedig, amellyel korábban önnön autonómiáját hangoztatva a modern MŰvészet szembefordult, és méltatlannak ítélve lenézett, később pedig a hatalommal kiegyezve cserbenhagyott — most saját autonómiát építve tőle fordul el, és **szövetségest talál a médiában.** A média pedig **gazdasági érdekei szerint soha nem látott kínálatot teremt, és az árut** a keresleti piacot felmérve „MŰvészet” címkével látja el.

Megj.: lásd pl. a kapolcsi fesztiválokon is megjelenő színes tömegtermékeket, a szentendrei posta előtti téren a **Vajda Lajos Stúdió** MŰvészenek bűn-ronda, de legalább polgárpukkasztó 'fallikus ujját' (mely az egyik kiállított festményen is megjelenik – lásd a következő ábrát)...

A címek utáni (?) jelzi, hogy azt mi adtuk (mivel az eredetét nem találtuk).

Kenyérrel táplált kalapács (?)

Szárnyaló fallikus ujj (?)

Kontraszt és disszonancia, '68-asság, ferde padló, nemzetközi érzésvákuum, zajbalett, csodÁL(L)ATkert, rovás – Bizottság-módra:
<https://www.youtube.com/watch?v=pKazu-VUVNE>

CsodÁL(L)ATkert

BORZalom (?)

A Művész/Művészet és a közönség kapcsolatában a hatalom, az intézmények és a Műkereskedelem mellett egyre nagyobb szerephez jut a **tömegmédi**a, a Művészeti piacon pedig a populáris Művészetként megjelenő kreatív médiatermék és **médiagicc**s.

A modernizmus kezdetét — tehát a 19. sz. utolsó harmadát — megelőzően ez a kérdés élesen nem vetődött fel, alapvetően két okból:

1., a Művészet jelentős **megrendelőjeként** a szélesebb értelemben vett **tömegek nem jöhettek szóba**. A gazdag, vagy tehetős polgárság az arisztokrácia ízlésvilágát és életstílusát másolta.

2., A domináns Művészeti eszme és uralkodó korstílus meghatározta azt a Művészeti mintát, amelyet mind a **példaadó nagyMűvészet**, mind az azt **utánzó kismesterek** és a **Műkedvelő közönség** egyaránt elfogadott.

A populáris Művészet és a magas Művészetek mai értelemben vett elkülönülése a modernizmussal jelent meg, amikor a Művészet egyik alapkategóriája, a *mimézis* elv megrendült, és a **Művészet nem „ábrázol” többé, hanem „kifejez”**.

(A közönség) **gyanakvó érdeklődését és szolidaritását akkor mondja fel, amikor az önmagát héroszként feltüntetető Művész kiegészik a hatalommal és a piaccal**.

Hans Belting (2006): A leghelyesebb, ha kitarunk egyszer elfoglalt álláspontunk mellett, és egyúttal számítunk arra, hogy mások hamisnak ítélik, vagy — ha esetleg egyetértenek vele — valószínűleg félreértik. **A monológok korát éljük, nem a párbeszédét.**

J. F. Lyotard (1988): „Kell-e legalább egy **ráma** (a vászon kifeszítésére)? Nem kell. Hát **színek**? *Malevics* fekete négyzete fehér alapon már 1915-ben megadta a választ a kérdésre. És **tárgyra** szükség van-e? A body art és a happening azt szeretné bizonyítani, hogy nincs rá szükség. Vagy legalább egy **helyre**? *Daniel Buren* tanúsíthatja, hogy még ez is kétségbe vonható.”

...most a Művészet mibenléte, a definíció kerül revízió alá. A fordulópont a **ready made**. Elsősorban nem azért — vagy nem elsősorban azért —, mert megjelenése a

Művészetben megelőzte (ha megelőzte) az **objet trouve**-t, vagy a jóval később, a **pop art**-ban megjelenő **junk**-ot (az eldobható készterméket, vagy szemetet). Valójában ugyanaz a tárgy (pl. egy piszoár) mindhárom szerepkörben feltűnhetne: lehetne *ready made* a dadában, *objet trouve* a szürrealizmusban, de lehetne *a fogyasztói társadalom szemete* is a junk-ban.

A dadaizmus* találmánya az volt, hogy **magát nem a Művész, hanem az ítélező, a zsűri szerepébe helyezte.**

A dadaista Művész nem a Művészet, hanem a *bármilyen* autonómiáját hirdeti — a *bármilyen* már maga a *törvény*.

*A **francia** szó jelentése 'lovacska; vesszőparipa' – a szó rövidségében, szugesztív hatásában és hangzásában is az örület (vagyis az első világháború) értelmetlenségét tükrözte.

Művészet-e ez még egyáltalán?

Kisebbségben még talán az. A klasszikus raszter felbomlása az individualizálódás folyamatát indítja el. Az egyéni stílus és látásmód felértékelődik.

Mitől Műalkotás a Műalkotás? Duchamp (a Művész) kiállítja a *palackszáritót*. Azt a választ adja: mert **én, a Művész, Műalkotássá nyilvánítom!**

Megj.: Ennél nagyobb, egoistább és megélhetőbb választ szinte elképzelni se lehet...

Janine Antoni műve például — a Művész saját **mellbimbóit öntötte 18 karátos aranyba** és az ékszerek tárolására használatos dobozban állította ki — önmagában aligha bírna Művészeti önértékeléssel, ha nem lenne hozzá kapcsolható a Művészettörténeti reflexió, miszerint: „az első generációs nőművészet női testet triumfáló hagyományát ironikusan megficskázva (*Sturcz János*) a **nőművészet** (???) újabb, önkritikus, önironikus irányzatát kell látnunk benne”.

A **hiba esztétizálódásának folyamata** a modern Művészethez kötődik. Az impresszionisták kihagyott vászonfelületei, befejezetlen ecsetvonásai immár nem kitöltendőek és befejezendőek minősültek, hanem *szépek* és a szándékhoz *adekvát*nak találtattak.

Van Gogh javítás nélküli, egyetlen lendülettel festett, az ecsetvonások esetlegességét és lendületét megőrző felületei előkészítik a hiba esztétizálódását, Művészi formaként történő elismerését. A hiba, amit a Művész szándékosan hagy benne a műben, vagy amit szándékosan követ el, annak az elismerése, hogy a Művészet a transzcendenciából az immanencia (a benne rejtés, benne maradás) birodalmába lépett. A hiba szépsége a *disszonanciában* van (?).

Pl. *Cezanne* „elrajzol” egy kezét... Hiba, amit a laikus azonnal javítani akar. A Művész pedig rácsodálkozik (és hagyja)...

Sebők Richard Dawkins „*Az önző gén*” c. 1976-ban megjelent könyvét idézi, miszerint a kultúra (és így a Művészet is) a vírusokkal megegyező szerkezetű ún. **mémek** ('kulturális gének') formájában reprodukálja és sokszorozza önmagát.

Mindezek után a válaszuk **a címben feltett kérdésre: NEM!**

Tisztelt MŰvész urak, azért ne essenek kétségbe! Ilyen szigorú paradigma alapján vizsgálódva az *akadémiai tudományosság*, a *közgazdaságtan*, az *orvostudomány*, a *pénzügyesség* stb. eredményei sem sorolhatók be a „valódi és hiteles tudomány” kategóriájába!

Amíg a döntéshozók, a zsűritagok nem tudják (vagy nem is akarják) megkülönböztetni egymástól a (bizonyítható) tény a jó (plauzibilis) feltételezéstől (melyet még nem cáfol ellenpélda) és a rossz modelltől (mely ellentmondást tartalmaz vagy van rá ellenpélda), addig minden marad így, a *hit* alapján megközelítve – **szubjektívan**, „**uram-bátyámsan**”, **egoista** módon, időnként a másikat „anyázva”-átverve.

Kb. 5000 éve így működik a világ – s a többség már hozzászokott...

Van egy álmunk: MÉRhetővé tenni a látszólag mérhetetlent. Találtunk egy igen egyszerű elJÁRÁSt a művészeti alkotások SZÍNvonalának reális becslésére. Jó, bevallom, hogy ez se teljesen TUDományos – csupán egy JÓzan és BECSületes megközelítése a problémának.

A *recept* a következő: tedd a vizsgált alkotást a hasonló témájú és színvilágú festmények, fényképek, kerámiák mellé. Az „alkotók” között legyen ott maga a TERMÉSZET is, hiszen a MŰvészet annak idején úgy indult, hogy annak hihetetlen szépségű csodáit elkezdte másolni, majd a szubjektum szűrőjén át alakítgatni. (A szobrok esetében természetesen a *formavilág* is kiemelten fontos.)

Nem kell hozzá szakdiploma, hogy egy lelkes kiállításlátogató is eldönthesse: hol áll a művészi rangsorban a szóban forgó műalkotás.

Persze nem árt, ha előtte sok kiállítást megtekintünk, s rendszeresen részt veszünk abban a játékban, amelynek során sorba kell állítani a festményeket, fényképeket – a giccstől indulva a dokumentáláson át a magasművészetig. A játék végén rajztanárok, festők, fotográfusok bevonásával EGYütt értékelik ki a résztvevők által felállított (szubjektív) sorrendeket. S megbeszélik, melyik alkotás, melyik értékelés tér el jelentősen a különböző ízlésvilágok szűrőjén keresztül is megjelenő „örök emberi” mérce becslésétől. Ebben a játékban csak GYŐZtes van: ui. mindnyájunk **ízlésvilága** finomodik az EGYüttgondolkodás során!

Javasoljuk, hogy csak az előbbieket után olvassák el a vizsgált alkotásról írt újságcikkeket, „tudományos” tanulmányokat – különben úgy járhatnak, mint ahogy *A császár új ruhája* című mesében történt! (A csapdahelyzet ma is fennáll: a ’szoci’ értelmetlen „*Cipőt a cipőboltból*” reklámjai mára már eltűntek – de átvették helyüket a Las Vegas csillogását utánzó „gagyik”...) Kedvcsinálásként máris bemutatunk 21 ’MŰalkotást’. Kezdődhet az *Értékeld Te magad*-játék! (Megpróbálhatod azt is kitalálni, hogy ki készítette, hol, mikor és miért!)

A sorrendek megbeszélésére létrehozunk majd egy csoportot a FaceBook-on. A lelkesebbek maguk is készíthetnek „adatbázist” (felADVányt) a többi játékos kedvű művészet-értékelő számára.

A legötletesebb feladványkészítők könyvjutalomban részesülnek majd! Pl. megkapják a „*Kirándulás a színek világába*” című MŰvünket... ☺

